

сам голямо внимание. Не заслужават. Какво могат да сторят? Бунт? Войводите са с мен. Предателство от вътре? Почти всички велики боляри са с мен...

- Уверен ли си в това?

- Защо? Какво искаш да кажеш?

Белота се навъси още повече. Гласът му прозвуча глухо и зловещо в дълбоката тишина.

- Един от великите боляри, който до вчера беше един от най-добрите ти приятели, посещава събрацията им.

- Кой? Петър? Илиица? Рекирад?

- Не.

- Саца?

- Не.

Калоян изтръпна. До устните му стигна едно име, но той не посмя да го изрече.

- Кой? Кажи!

- Сеслав.

Царят грънко се изсмя. Скочи. Отиде към прозореца и изведнъж се върна назад. Улови приятеля си за рамото.

- Луд ли си? - вехдите му се свиха в грозна закана. - Кой те е измамил? - Гласът му беше остър и дрезгав. Сякаш някой го душеше.

- С очите си го видях. Снощи се бях запътил към тях. Ти вероятно знаеш, че синът му обикаля отдавна дъщеря ми. Исках да си поговорим по това. Бях решил да ги сгодим, а след някоя година, като порастне Белослава да ги оженим... Отивах пеш и сам. Като доближих кулата им, видях, че портата на градината се отваря и от там излиза някакъв мъж, обвит в плащ, с нахлупена гугла чак до очите. Подуших нещо не добро. Дръпнах се назад, в сянка и се вглеждах по-добре в непознатия, който напускате по такъв начин Сеславо-